

HEDEFE BEŞ KALA

Müşerref Özdaş tarafından yazıldı.

Cuma, 13 Mayıs 2011 00:30 - Son Güncelleme Cuma, 13 Mayıs 2011 07:24

Tek tanık kendisiydi, şimdi artık o da yok. Sabahın erken saatinde, her zamanki gibi bir gün olacağını, evine her zamanki gibi işini bitirip geri döneceğini düşünmüş müdür, düşünmemiş midir bilemiyorum. Bildiğim o ki her zamanki gibi bir gün olmayacaktı ve geri dönmecekti.

Beyaz akasyaların buram buram koktuğu bir sabahı. O tarifsiz, ruha işleyen koku bahar tazeliğinin habercisiydi. Yola çıktı. Nereye gideceği belli idi. Hemen hemen her gün gittiği, vardığı bir menzildi. Ama bu defa hedefe beş kala, geri dönüşü olmayacak bir şekilde her şey değişecekti. Hava sıkıcı ve yağışlı idi. Hoşça kal dedi ve çıktı evinden. Onunla birlikte 19 kişi daha benzer şekilde çıkmıştı evinden. Kaderleri birlikte yazılı idi bu gün onların. Çoğu uykusunu alamamıştı daha. Sarsıla sarsıla yapılan bu yolculukta uyuyakalmışlardı. Her şey bir anda oldu.

Küçük bir çocuk oturuyordu arka sıralarda. Anne babası onun ısrarlı isteği üzerine ön tarafa gitmesine izin vermişlerdi. Ve bir anda bir çarpma sesi, büyük bir şaşkınlık yaşandı. Koca otobüs gittiği şeridin tam ters istikametine doğru dönmüştü uzun bir sürüklenme ve bariyerlere çarpma sonucunda. Ve en sonunda da yan devrilmişti. İlk şaşkınlığın ardından yürüyebilecek olan yaralılar zor da olsa çıkabilmişti otobüsten dışarı ve feryatlar yükselmeye başlamıştı. Olay yerine bir süre sonra gelen görevli ekipler ve yoldan geçen diğer meslektaşları tarafından yardım edilerek şoför ve yaralılar çıkarılmıştı dışarı. Yılların şoförü son yolculuğuna çıktığını bilmeden hoşça kal demişti kapıdan çıkarken. Ve menzile beş dakika vardı. Neredeyse gelmişlerdi ulaşmak istedikleri yere. Yolcular uykudaydı, kimse bir şey görmeden, fark etmeden, her şey bir dakikadan belki de daha az bir zaman diliminde olup bitivermişti.

Direksiyon başındaki şoförün hemen yakınında güneş gözlüğü fırlamış duruyordu. Bir çizik bile yoktu. Ama artık o gözlüğü kullanamayacaktı. Menzile beş kala her şeyini geride bırakıvermişti. Yardım edenler cebindeki kana bulaşmış ehliyetini çıkarmışlardı. Ve gözlüğünü fark etmişlerdi. Dokundukları bu cansız bedenle defalarca muhabbet etmiş ve gülümsemişlerdi. Acı oturmuştu yüzlerine... Olayın tek tanığı vardı, o da kendisiydi ve artık yoktu.

Boşuna dememişler “ **gidip de dönmek var, dönüp de görmemek var.**” diye. O dönememişti. Diğerleri dönememişti. Hafif ve ağır yaralı idi diğer yolcular. Ve kısa bir süre önce ön tarafa geçen küçük çocuk da artık yoktu. Bir daha merakla bir şoförün nasıl araç kullandığını izleyemeyecek, yoldan gelen geçenlere meraklı gözlerle bakamayacaktı. Bir daha anne ve babasına naz yapamayacak, gülücükleri ile ışıklayamayacaktı yaşadığı ortam...

HEDEF BEŞ KALA

Müşerref Özdaş tarafından yazıldı.

Cuma, 13 Mayıs 2011 00:30 - Son Güncelleme Cuma, 13 Mayıs 2011 07:24

Gitmek istediğimiz, ulaşmak istediğimiz menziller vardır. O menzilin aslında bizi beklediğimizden başka bir yere götürebileceği aklımızdan bile geçmez. İşte böyle, menzile beş kala, ani bir frenle, savrularak bir dönemeçten geçeriz. Bu dönüşler bazen çok acı verebilir, bazen de farkında bile değilizdir yolumuzun saptığını. Ama yine de hedefler koyuyoruz, koymalıyız. Yola çıkmalıyız. Geri döndüğümüzde yaşamın güzelliklerinin bir kez daha farkına varıp sevdiklerimize bir kez daha sıkıca sarılmamız gerekir.

Hedefsiz, sevgisiz, gidilecek yolsuz, umutsuz kalmamanız dileğiyle...

Müşerref ÖZDAŞ